

Arrest

nr. 199 589 van 12 februari 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, “*handelende in eigen naam en qualitate qua, in hoedanigheid van moeder c.q. drager van het persoonlijk gezag over volgende minderjarige kinderen.*” X en X, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 februari 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 14 maart 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ‘zonder voorwerp’ werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 21 maart 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“H.(...), A.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...)

op (...)

Wettelijk vertegenwoordigster van:

B.(...) S.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...) te (...)

B.(...), I.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...) te (...)

adres: (...)

nationaliteit: Marokko

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 03.02.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 25.03.2014; Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 24.03.2017 .

Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 dagen betekend op 25.03.2014;

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de formele motiveringsplicht uit de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“De Staatssecretaris stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, gelet op het inreisverbod betekend aan verzoekster op 25 maart 2014. De argumentatie c.q. de eindconclusie kan niet worden weerhouden. In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris verhindert het inreisverbod geenszins dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf nog steeds een voorwerp heeft.

Hoogstens kan het inreisverbod repercussies hebben op de ontvankelijkheid c.q. gegrondheid, doch bij gebreke aan motivering hieromtrent, kunnen en dienen verzoekers hieromtrent evenwel geen argumentatie te ontwikkelen. Het inreisverbod betekent evenwel niet dat de aanvraag zonder voorwerp zou worden, wel integendeel; de aanvraag heeft nog steeds hetzelfde voorwerp, ni. de machtiging tot verblijf. De overweging c.q. conclusie van de Staatssecretaris mist juridische grondslag; de Staatssecretaris toont overigens niet aan welke de juridische grondslag dan wel zou kunnen zijn. Een manifeste schending van de formele (ondergeschikt: materiële) motiveringsverplichting ligt derhalve voor.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. In de bestreden beslissing wordt in essentie overwogen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, die verzoekster op 3 februari 2016 heeft ingediend, 'zonder voorwerp' zou geworden zijn omdat haar op 25 maart 2014 een definitief geworden inreisverbod werd betekend voor de duur van drie jaar. De beslissing verwijst onder andere naar artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4, van de vreemdelingenwet als 'juridische' grondslag.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de in de motieven vermelde bepalingen uit de vreemdelingenwet enerzijds betrekking hebben op het verplicht af te leveren bevel om het grondgebied te verlaten aan "*een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is*" (artikel 7, eerste lid, 12°) en anderzijds op de procedure om de opschorting of de opheffing van een inreisverbod aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 74/12, §§1, derde lid, 2 en 4). Geen van de vermelde wetsbepalingen beschrijft echter de mogelijkheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om een aanvraag om machtiging tot verblijf 'zonder voorwerp' te verklaren.

2.5. Zoals verzoekster terecht oppert in haar middel, zou het inreisverbod desgevallend "*repercussies (kunnen) hebben op de ontvankelijkheid c.q. gegrondheid*" van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door deze aanvraag echter zonder voorwerp te verklaren op grond van het loutere motief dat verzoekster onder een inreisverbod voor het Schengengebied staat, wordt de formele motiveringsplicht geschonden. De motivering mist immers juridische grondslag.

2.6. Het gegeven dat het inreisverbod slechts zou gelden tot 24 maart 2017, zoals in de beslissing wordt aangehaald, stemt niet overeen met de rechtspraak van het Hof van Justitie en doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst erop dat een inreisverbod luidens de rechtspraak pas rechtsgevolgen heeft vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst (HvJ 4 april 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*, §45). Aangezien verzoekster blijkbaar geen vrijwillige uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat haar op 25 maart 2014 werd betekend, en actueel nog steeds op Belgisch grondgebied vertoeft, wordt haar actuele verblijfssituatie enkel beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. door het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*, §49). Uit wat voorafgaat blijkt dat het inreisverbod ten aanzien van verzoekster heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt en dus geen materiële grondslag kan zijn om een aanvraag om machtiging tot verblijf 'zonder voorwerp' te verklaren.

De vaststelling dat de bestreden beslissing elke grondslag mist, leidt tot de nietigverklaring ervan.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het tweede middel niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN